

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **Ing. Aleš Klaudy**, se sídlem Masarykovo náměstí 191/18, Děčín, insolvenční správce dlužníka VIAMONT a. s., se sídlem Na Letné 835/9, Teplice, zastoupený Mgr. Martinem Kolářem, advokátem se sídlem Na Vinici 1227/32, Děčín, proti žalovanému: **Specializovaný finanční úřad**, se sídlem nábřeží Kpt. Jaroše 1000/7, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 12. 2017, č. j. 15 Af 41/2015 – 33,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 12. 2017, č. j. 15 Af 41/2015 – 33, **se zrušuje**.
- II. Rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu ze dne 20. 3. 2015, č. j. 4603/15/4000-50712-106270, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce Mgr. Martina Koláře, advokáta, na náhradu nákladů řízení o žalobě a náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti částku ve výši **25 570 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný (dále také jen „*správce daně*“) rozhodnutím ze dne 20. 3. 2015, č. j. 4603/15/4000-50712-106270 (dále též jen „*rozhodnutí žalovaného*“), zamítl námitku

žalobce jako insolvenčního správce společnosti VIAMONT a.s. (dále jen „*dlužník*“), podanou proti úkonu správce daně při placení daní, konkrétně proti převedení přeplateků na dani z přidané hodnoty na úhradu nedoplatku penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně.

[2] Přípisem ze dne 21. 11. 2014, č. j. 243296/14/4000-50712-106270, vyrozuměl správce daně podle § 154 odst. 5 daňového řádu dlužníka, že podle odstavce 2 téhož ustanovení převedl přeplatek na DPH vykázaný ke dni 19. 11. 2014 ve výši 2 247 Kč (vzniklý za zdaňovací období po prohlášení úpadku – září 2014) na úhradu nedoplatku na penále za porušení rozpočtové kázně vykázaného ke dni 19. 11. 2014 ve výši 701 367 Kč (vzniklého po prohlášení úpadku), a to dnem úhrady 28. 10. 2014. Přípisem ze dne 15. 12. 2014, č. j. 260381/14/4000-50712-106270, vyrozuměl správce daně podle § 154 odst. 5 daňového řádu dlužníka, že podle odstavce 2 téhož ustanovení převedl přeplatek na DPH vykázaný ke dni 11. 12. 2014 ve výši 3 843 Kč (vzniklý za zdaňovací období po prohlášení úpadku – říjen 2014) na úhradu nedoplatku na penále za porušení rozpočtové kázně vykázaného ke dni 11. 12. 2014 ve výši 699 120 Kč (vzniklého po prohlášení úpadku), a to dnem úhrady 26. 11. 2014. Jak již bylo výše uvedeno, proti těmto vyrozuměním podal žalobce námitku podle § 159 daňového řádu (spolu s žádostí o vrácení přeplatku), kterou žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím.

[3] V projednávané věci je přitom mezi stranami nesporné, že (a) Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl o úpadku dlužníka usnesením ze dne 17. 9. 2012, č. j. KSUL 79 INS 19121/2012-A-14, s účinky od téhož dne; (b) správce daně uložil dlužníkovi odvod za porušení rozpočtové kázně platebním výměrem ze dne 27. 12. 2012, č. j. 91426/12/013761402494, ve výši 2 036 019 Kč; (c) správce daně dále uložil dlužníkovi penále ve výši 651 527 Kč za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně platebním výměrem ze dne 12. 9. 2013, č. j. 404017/13/4000-07601-109509, a dále penále ve výši 158 810 Kč platebním výměrem ze dne 17. 1. 2014, č. j. 8303/14/4000-07601-109509; (d) v obou uvedených případech se penále týkalo období **po prohlášení úpadku** (konkrétně v prvním případě období od 13. 10. 2012 do 28. 8. 2013 a v druhém případě období od 29. 8. 2013 do 14. 11. 2013); (e) správce daně převedl na úhradu penále dlužníkovy přeplatky na DPH (specifikované v odstavci [2] výše) v celkové výši 6 090 Kč a o tomto postupu vydal dvě vyrozumění o převedení přeplatku (uvedená rovněž v odstavci [2] výše). Námitku podanou proti těmto vyrozuměním, respektive proti daným úkonům správce daně při placení daní, žalovaný zamítl.

[4] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl Krajský soud v Ústí nad Labem (dále jen „*krajský soud*“) jako nedůvodnou, a to rozsudkem ze dne 13. 12. 2017, č. j. 15 Af 41/2015 – 33.

[5] Krajský soud dovodil, že penále z odvodu za porušení rozpočtové kázně je *daní* v širším slova smyslu dle § 2 odst. 3 písm. b) daňového řádu. Na věc aplikoval § 242 odst. 3 téhož zákona, podle něhož *přeplatek vzniklý na základě daňových povinností, které vznikly v době ode dne účinnosti rozhodnutí o úpadku, se použije pouze na úhradu splatných pohledávek za majetkovou podstatou*. Citoval také § 242 odst. 1 daňového řádu, podle kterého *daňové pohledávky, které vznikají v důsledku daňových povinností, které vznikly v době ode dne účinnosti rozhodnutí o úpadku do ukončení insolvenčního řízení, jsou pohledávky za majetkovou podstatou*. Konstatoval, že penále představuje *daňovou pohledávku* vzniklou po

pokračování

účinnosti rozhodnutí o úpadku, tj. pohledávku za majetkovou podstatou. Poukázal také na § 152 odst. 3 daňového řádu, který výslovně počítá dokonce i s úhradou nedoplatku na příslušenství daně. Správce daně postupoval v souladu s citovanými ustanoveními a judikaturou Nejvyššího správního soudu, pokud použil přeplatky na DPH, vzniklé po účinnosti rozhodnutí o úpadku, na úhradu penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně jakožto pohledávky za majetkovou podstatou.

[6] Krajský soud se neztotožnil s žalobní námitkou, že postup daňových orgánů byl v rozporu s § 170 písm. d) zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon) – dále jen „*insolvenční zákon*“. Podle tohoto ustanovení *v insolvenčním řízení se neuspokojují žádným ze způsobů řešení úpadku, není-li dále stanoveno jinak, mimosmluvní sankce postihující majetek dlužníka, s výjimkou penále za nezaplacení daní, poplatků, a jiných obdobných peněžitých plnění, pojistného na sociální zabezpečení, příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného za veřejné zdravotní pojištění, pokud povinnost zaplatit toto penále vznikla před rozhodnutím o úpadku*. Krajský soud uvedl, že daňový řád je speciálním předpisem ve vztahu k insolvenčnímu zákonu, a proto citované ustanovení tohoto zákona nebrání v postupu podle § 242 odst. 3 daňového řádu. Tento postup nepředstavuje uspokojování pohledávek v insolvenčním řízení, nýbrž vypořádání přeplatku v režimu daňového řádu, kdy je ze zákona automaticky přeplatek použit na úhradu daňového nedoplatku a do insolvenčního řízení vstupuje až případný vratitelný přeplatek, neboť teprve ten se považuje za majetek daňového subjektu. V rámci vypořádání přeplatku proto správce daně s majetkem dlužníka nenakládá.

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů, které podrazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[8] Stěžovatel předně uvedl, že nepopírá, že § 242 daňového řádu je právní úpravou speciální k úpravě insolvenčního zákona. Popírá však, že by toto ustanovení umožňovalo uspokojení pohledávky, která je jinak vyloučena z uspokojení podle § 170 písm. d) insolvenčního zákona. Účelem § 242 daňového řádu je pouze modifikace právní úpravy pohledávek za majetkovou podstatou, nikoli však prolomení právní úpravy v oblasti pohledávek vyloučených z uspokojení dle insolvenčního zákona. Proto je třeba na věc aplikovat § 170 písm. d) insolvenčního zákona, které vylučuje z uspokojení v insolvenčním řízení *penále za nezaplacení daní a jiných obdobných peněžitých plnění*.

[9] Podle stěžovatele by bylo „*zcela mimo kontext právní úpravy insolvenčního zákona*“, pokud by se ustanovení § 242 odst. 1 daňového řádu mechanicky vykládalo tak, že veškeré daňové pohledávky jsou pohledávkami za majetkovou podstatou. Vyloučení penále z uspokojení v insolvenčním řízení je přitom z hlediska systematické úpravy pohledávek vyloučených z uspokojení logické a nezbytné, neboť stejně tak jsou vyloučeny z uspokojení úroky z prodlení, poplatky z prodlení a jiné sankce za pozdní úhradu jiných pohledávek, na něž vznikl nárok po prohlášení úpadku. Nutnost vyloučení takových pohledávek z uspokojení vyplývá z charakteru insolvenčního řízení, při němž dochází k ukončení běžné činnosti dlužníka a vše směřuje k uspokojení věřitelů. Přitom insolvenční správce musí mít dostatečnou volnost, aby finanční prostředky v majetkové podstatě byly prioritně použity na úhradu nákladů nezbytných pro udržení a správu

majetkové podstaty bez ohledu na jejich splatnost. Proto je základní zásadou, že k uspokojování pohledávek za majetkovou podstatou může dojít kdykoli v průběhu insolvenčního řízení až do rozvrhu. Insolvenční správce nesmí být za úhradu pohledávek po jejich splatnosti penalizován.

[10] Dále stěžovatel namítá, že pokud by stát mohl uspokojovat své pohledávky, které spočívají v penále za pozdní úhradu daně a které vznikly po nabytí účinnosti rozhodnutí o úpadku, byl by významně zvýhodněn oproti ostatním věřitelům, a to v rozporu se stěžejní zásadou insolvenčního řízení vyjádřenou v § 5 písm. b) insolvenčního zákona. Podle tohoto ustanovení mají věřitelé zásadně stejné nebo obdobné postavení. Výklad § 242 daňového řádu naznačený výše označil s poukazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 4. 2005, sp. zn. I. ÚS 544/02, za ústavně nekonformní.

[11] Stěžovatel rovněž nesouhlasí s tím, že pohledávky státu vznikající za porušení rozpočtové kázně lze považovat za daňové pohledávky podle § 242 daňového řádu. Poukázal na to, že insolvenční zákon rozlišuje mezi daněmi a jinými obdobnými peněžitými plněními [§ 168 odst. 2 písm. e) a § 170 písm. d) insolvenčního zákona]. Je nevhodným a nepřipustně rozšiřujícím výkladem § 242 daňového řádu chápat toto ustanovení pouze pomocí daňových právních institutů bez ohledu na logiku právní úpravy insolvenčního řízení. Takový výklad by odporoval požadavku na vnitřně nerozpornou a konzistentní právní úpravu insolvenčního práva.

[12] Žalovaný ve svém vyjádření navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. Tvrdí, že postupoval v souladu s § 242 odst. 3 daňového řádu, když převedl přeplatky vzniklé až po účinnosti rozhodnutí o úpadku na splatnou pohledávku za majetkovou podstatou, tedy takovou, která vznikla v důsledku daňových povinností (míněno povinnosti k zaplacení penále), které vznikly v době ode dne účinnosti rozhodnutí o úpadku. Zdůraznil, že do majetkové podstaty náleží pouze tzv. vratitelný přeplatek. Žalovaný též odmítl, že jeho postup byl v rozporu s ústavními principy.

[13] Stěžovatel v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že „*převedení přeplatku na úhradu*“ daňového penále má z hlediska dopadu na majetkovou podstatu dlužníka stejné účinky jako „*uspokojení v insolvenčním řízení*“. Výsledkem je, že se správci daně dostane uspokojení daňového penále vzniklého po dni rozhodnutí o úpadku. Konstrukce vratitelného přeplatku je pro účely probíhajícího insolvenčního řízení omezena pravidly obsaženými v § 242 odst. 2 a 3 daňového řádu, která vycházejí z rozlišení pohledávek za majetkovou podstatou a pohledávek uspokojovaných na základě výsledku jejich přezkoumání v rozvrhovém řízení, jinými slovy pohledávek vzniklých do dne rozhodnutí o úpadku a pohledávek vzniklých ode dne rozhodnutí o úpadku. To, že do majetkové podstaty náleží ve smyslu § 242 odst. 2 daňového řádu až vratitelný přeplatek, ještě samo o sobě neznamená, že je možné přeplatek na dani v insolvenčním řízení použít na úhradu daňových pohledávek ve stejném rozsahu, jako by insolvenční řízení neprobíhalo.

[14] Nejvyšší správní soud hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatel je řádně zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Napadený rozsudek Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta

pokračování

před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[15] Kasační stížnost je důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud předesílá, že v podobné věci téhož žalobce již rozhodl rozšířený senát tohoto soudu rozsudkem ze dne 15. 10. 2020, č. j. 9 Afs 4/2018 – 65 (dále jen „*rozsudek RS z října 2020*“; veškerá citovaná judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz). V něm rozšířený senát posuzoval obdobnou situaci: rozdíl mezi judikovaným a nyní projednávaným případem spočívá pouze v tom, že v judikované věci správce daně „započtl“ na penále přeplatky dlužníka na DPH za zdaňovací období **května, června a července 2014**, zatímco v nyní projednávaném případě jde o to, že správce daně takto započtl přeplatky téhož dlužníka na DPH za zdaňovací období **září a října 2014**. Posuzované právní otázky i argumentace účastníků řízení je však totožná.

[17] Z výše uvedeného plyne, že závěry rozsudku RS z října 2020 plně dopadají i na projednávanou věc. Nyní rozhodující senát je jimi vázán, plně na ně odkazuje, a má za to, že by bylo nadbytečné argumentaci rozšířeného senátu znovu doslovně opakovat. Omezí se proto jen na stručnou rekapitulaci jeho nejvýznamnějších závěrů a v podrobnostech pouze odkáže na znění rozsudku RS z října 2020.

[18] Podstatnou právní otázkou je, zda pohledávka správce daně na uhrazení penále, vzniklého po dni prohlášení úpadku, je pohledávkou za majetkovou podstatou dlužníka dle § 168 odst. 2 písm. e) insolvenčního zákona, anebo naopak pohledávkou, která je - jako tzv. mimosmluvní sankce - z uspokojení vyloučena podle § 170 písm. d) insolvenčního zákona. Žalovaný a krajský soud dovodili, že se o pohledávku za majetkovou podstatou jedná. Opřeli se přitom zejména o širokou definici „*daně*“ podle § 2 odst. 3 a 4 daňového řádu. Rozšířený senát však v rozsudku RS z října 2020 dospěl k názoru opačnému.

[19] Rozšířený senát poukázal na princip rovnosti věřitelů a dovodil, že je to právě insolvenční zákon, který nastavuje obecná pravidla pro uspokojování pohledávek všech věřitelů tak, aby byl tento princip zachován (odstavec 35 rozsudku RS z října 2020). Dále dovodil, že v insolvenci je při posuzování, co je to daň, třeba vycházet z autonomních pojmů užívaných insolvenčním zákonem (odstavec 36 rozsudku RS z října 2020) a naopak, že definice „*daně*“ pro „běžné“ účely daňového řádu v jeho § 2 odst. 3 a 4 je nepoužitelná (odstavec 37 rozsudku RS z října 2020).

[20] Co se týče povahy penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně, rozšířený senát poukázal na jeho převažující povahu zákonné, tedy mimosmluvní, sankce a zdůraznil, že složka reparační (náhrada „ceny peněz“) je jen jeho nevýznamnou částí (odstavec 46 rozsudku RS z října 2020). Z uvedeného dále dovodil, že toto penále se v insolvenčním řízení uspokojuje (jen) za předpokladu, že povinnost zaplatit toto penále vznikla **před** rozhodnutím o úpadku (odstavec 48 rozsudku RS z října 2020). Ve věci posuzované rozšířeným senátem i v nyní projednávané věci (viz odstavec [3], bod (d) výše) však povinnost zaplatit penále vznikla až **po** účinnosti rozhodnutí o úpadku.

[21] Když rozšířený senát aplikoval své obecné závěry na tehdy projednávanou věc, dospěl k závěru, že je nutné zrušit napadený rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalovaného (kterým bylo v tehdejší věci Odvolací finanční ředitelství). Zrušovací důvod přitom spočíval právě v tom, že správce daně „započtl“ svoji pohledávku na penále, vzniklou až po prohlášení úpadku dlužníka, přičemž tato pohledávka však nebyla pohledávkou za majetkovou podstatou (viz část XI. rozsudku RS z října 2020).

[22] Tento zrušovací důvod je třeba plně aplikovat i v nyní projednávané věci, neboť povaha pohledávky na penále je v nynějším případě shodná jako v judikovaném případě a též pohledávka na zaplacení přeplatku na DPH je v zásadě shodná (pouze se jedná o jiné zdaňovací období – jiné kalendářní měsíce roku 2014), neboť se jednalo o přeplatek na DPH za období po prohlášení úpadku dlužníka.

[23] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek je nezákonný, a proto jej zrušil dle § 110 odst. 1, věty první s. ř. s. (výrok I. tohoto rozsudku). Věc však krajskému soudu nevrátil k dalšímu řízení, jelikož současně rozhodl o zrušení rozhodnutí žalovaného dle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. Pro zrušení rozhodnutí žalovaného totiž byly podmínky již před krajským soudem, respektive krajskému soudu by v dalším řízení s ohledem na závazný právní názor zdejšího soudu nezbylo, než rozhodnutí žalovaného zrušit. Dle § 78 odst. 4 s. ř. s., ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (výrok II. tohoto rozsudku). Dle § 78 odst. 5 s. ř. s., ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. je žalovaný v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v odůvodnění tohoto rozsudku (viz následující odstavec).

[24] Nejvyšší správní soud ve shodě s rozsudkem RS z října 2020 shrnuje, že pokud dlužník vznikl přeplatek na základě daňových povinností, které vznikly v době ode dne účinnosti rozhodnutí o úpadku (§ 242 odst. 3 daňového řádu), v dané věci přeplatek na DPH, nelze proti němu „započíst“ podle uvedeného ustanovení daňového řádu penále za prodlení s porušením rozpočtové kázně, které je vázáno k odvodu, jenž je právním následkem takového porušení rozpočtové kázně, k němuž došlo před rozhodnutím o úpadku. Jinými slovy, přeplatky na DPH nemohly být v nyní projednávaném případě užity k „započtení“ proti penále stanovenému platebními výměry ze dne 12. 9. 2013, respektive ze dne 17. 1. 2014.

[25] V případě, že Nejvyšší správní soud ruší rozsudek krajského soudu a současně ruší i rozhodnutí správního orgánu, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 – 98).

[26] Jelikož stěžovatel dosáhl zrušení správního rozhodnutí, měl z procesního hlediska úspěch ve věci a náleží mu tak dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. náhrada nákladů řízení vůči žalovanému.

pokračování

[27] Náklady řízení jsou v první řadě tvořeny částkou **5 000 Kč**, kterou stěžovatel zaplatil jako soudní poplatek za kasační stížnost. Nejvyšší správní soud k tomu na okraj poznamenává, že krajský soud s ohledem na dikci § 11 odst. 2 písm. n) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „*zákon o soudních poplatcích*“), který od placení soudního poplatku osvobozuje insolvenčního správce nebo dlužníka s dispozičními oprávněními v řízení o nárocích, které se týkají majetku patřícího do majetkové podstaty nebo které mají být uspokojeny z tohoto majetku, nevybral od žalobce soudní poplatek za žalobu. V mezidobí však rozšířený senát Nejvyššího správního soudu rozhodl usnesením ze dne 27. 6. 2019, č. j. 1 Afs 135/2018 – 71, tak, že se § 11 odst. 2 písm. n) zákona o soudních poplatcích na řízení před správními soudy nepoužije. Z toho důvodu zdejší soud žalobce vyzval k úhradě soudního poplatku za kasační stížnost, neboť řízení o ní doposud nebylo skončeno.

[28] V řízení o žalobě dále stěžovateli vznikly náklady v podobě odměny jeho zástupce, jímž byl Mgr. Martin Kolář, advokát. Odměna zástupce činí za tři úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení; podání žaloby; replika k vyjádření žalovaného k žalobě) celkem částku 9 300 Kč [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) – dále jen „*advokátní tarif*“] a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý z těchto úkonů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tedy celkem 900 Kč. Protože zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (§ 14a advokátního tarifu), jeho odměna se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 10 200 Kč, tedy o 2 142 Kč. Náhrada nákladů řízení o žalobě tak činí celkem **12 342 Kč**.

[29] I v řízení o kasační stížnosti vznikly stěžovateli náklady řízení v podobě odměny jeho zástupce – advokáta. Odměna zástupce činí za dva úkony právní služby (podání kasační stížnosti, replika k vyjádření žalovaného) celkem částku 6 200 Kč [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Náhrada hotových výdajů pak činí 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tedy 600 Kč. Protože je zástupce stěžovatele plátcem daně z přidané hodnoty, jeho odměna se opět podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 6 800 Kč, tedy o 1 428 Kč. Náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti tak činí částku v celkové výši **8 228 Kč**.

[30] Za řízení o žalobě a za řízení o kasační stížnosti tak činí náhrada nákladů řízení stěžovatele **celkem 25 570 Kč** (5 000 Kč + 12 342 Kč + 8 228 Kč). Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit stěžovateli k rukám jeho zástupce do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok III. tohoto rozsudku).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 12. listopadu 2020

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu